

Sygn. akt: III AUa 1011/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski (spr.)

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn

SSA Iwona Szybka

Protokolant: stażysta Paulina Działońska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2013 r. w Łodzi

sprawy **G. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 23 kwietnia 2012 r., sygn. akt: VIII U 1426/11;

1. **zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że przyznaje G. S. prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2011 roku;**
2. **odrzuca apelację organu rentowego z dnia 24 sierpnia 2012 roku.**

Sygn. akt III AUa 1011/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. decyzją z dnia 7 lipca 2011 roku odmówił G. S. prawa do emerytury z uwagi na brak wykazania wymaganego co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony wniósł o jej zmianę, uwzględnienie jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Kombinacie (...) w Ł. od 1 grudnia 1977r. do 14 czerwca 1993r., na stanowiskach: młodszego programisty, programisty, analityka systemów, kierownika sekcji, kierownika ośrodka informatyki i przyznanie prawa do emerytury.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2012r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał G. S. prawo do emerytury od dnia 30 czerwca 2011r.

Przy uwzględnieniu spornego między ubezpieczonym a organem rentowym okresu pracy w warunkach szczególnych, Sąd Okręgowy ustalił, że G. S. wykazał 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych, zaś z dniem 31 lipca 2011r. rozwiązał stosunek pracy, a zatem przysługuje mu od 30 czerwca 2011r., to jest od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył wniosek o świadczenie, prawo do emerytury przewidzianej w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009r., poz. 1227 – tekst jednolity z późn. zm.).

W apelacji wniesionej 14 maja 2012r. organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w zakresie daty ustalenia prawa do emerytury, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 184 ust. 1 w zw. z art. 184 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, przez błędne ustalenie prawa do emerytury od 30 czerwca 2011r., to jest od pierwszego dnia miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek o emeryturę, podczas gdy warunek rozwiązania stosunku pracy w dniu zgłoszenia wniosku o emeryturę, to jest 30 czerwca 2011r. i w dniu wydania zaskarżonej decyzji z 7 lipca 2011r., nie został przez wnioskodawcę spełniony.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację, pełnomocnik G. S. wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W dniu 24 sierpnia 2012r. organ rentowy złożył pismo procesowe mające stanowić uzupełnienie apelacji, w którym zarzucił naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów – art. 233 § 1 k.p.c., polegające na błędnych ustaleniach faktycznych, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym przepisami okresem pracy w szczególnych warunkach.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że w trakcie postępowania sądowego w dniu 10 lipca 2012r. została wydana decyzja zmieniająca zaskarżoną decyzję z 7 lipca 2011r. w części dotyczącej uzasadnienia. W nowej decyzji organ rentowy, po powzięciu informacji o rozwiązaniu przez wnioskodawcę stosunku pracy wskazał, że odmowa prawa do emerytury nastąpiła wyłącznie z uwagi na nieudowodnienie do 1 stycznia 1999r. wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wyrok Sądu Okręgowego podlega zmianie w zakresie daty początkowej nabycia przez wnioskodawcę prawa do emerytury.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009r., poz. 1227 – tekst jednolity z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. na dzień 1 stycznia 1999r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27

Emerytura, o której mowa w art. 184 ust. 1 cyt. ustawy, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem – art. 184 ust. 2.

W myśl art. 100 ust. 1 w zw. z art. 129 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków do

nabycia tego prawa, jednakże świadczenie wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy wynika, że wniosek o emeryturę G. S. złożył w dniu 30 czerwca 2011r., a 31 lipca 2011r. rozwiązał umowę o pracę z ostatnim pracodawcą. Sąd Okręgowy zmieniając zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przyznał G. S. na podstawie art. 184 w związku z art. 129 ust. 1 ustawy, prawo do emerytury od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek o świadczenie, tj. od 30 czerwca 2011r. Uwadze Sądu I instancji umknął jednak fakt, że w niniejszej sprawie wniosek dotyczył przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który odmiennie niż art. 129 ust. 1 reguluje datę początkową nabycia prawa do emerytury. Warunkiem koniecznym przyznania prawa do wcześniejszej emerytury jest rozwiązanie stosunku pracy. Oznacza to, że dopóki nie nastąpi rozwiązanie stosunku pracy, to prawo do emerytury nie powstanie. Skoro zatem wnioskodawca rozwiązał stosunek pracy w dniu 31 lipca 2011r., to prawo do emerytury powstało od dnia następnego - 1 sierpnia 2011r.

W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że przyznał G. S. prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2011r.

Pisma procesowe organu rentowego z 24 sierpnia 2012r. nie mogło być zakwalifikowane jako uzupełnienie apelacji, albowiem zawarte w nim nowe zarzuty, które nie były podnoszone w pierwotnej apelacji nie mogą być uznane za jej uzupełnienie. W konsekwencji, apelacja organu rentowego z 24 sierpnia 2012r. podlegała odrzuceniu na podstawie art. 373 k.p.c., jako wniesiona po terminie.

Zgodnie z art. 369 § 1 i 2 k.p.c. apelację wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie dwutygodniowym od doręczenia stronie skarżącej wyroku z uzasadnieniem, a jeżeli strona nie zażądała uzasadnienia wyroku w terminie tygodniowym od ogłoszenia sentencji, termin do wniesienia apelacji biegnie od dnia, w którym upłynął termin do żądania uzasadnienia. W myśl zaś art. 373 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca apelację, która została wniesiona po terminie.

Ponieważ ogłoszenie i wydanie wyroku nastąpiło w dniu 23 kwietnia 2012r., a uzasadnienia wyroku zostało doręczone organowi rentowemu w dniu 7 maja 2012r., to termin do złożenia apelacji upłynął w jego przypadku w dniu 21 maja 2012r.

W związku z powyższym, apelacja organu rentowego jako spóźniona podlegała odrzuceniu, o czym Sąd Apelacyjny orzekł w punkcie drugim sentencji swojego wyroku.